

[Gert Petersen]

Men her fremgår det ikke af lovgivningen. Der er tale om, at politiet er underkastet de samme finansielle begrænsninger og nedskæringer som andre tjenestegrene, men netop på disse to områder inden for politiet, grænsekontrol og færdselspoliti, kompenserer man ved at forhøje prisen for pas, prisen for nummerplader osv., og så begrundes det, når man bliver spurgt af Rigsrevisionen, med, at man skal forestå administration af færdselslovgivning i det hele taget, af grænsekontrol i det hele taget, og det må man så dække ind ad disse veje.

Det er helt urimeligt og uacceptabelt, og jeg forstår udmærket godt, at Rigsrevisionen har vendt sig så skarpt imod det. Jeg synes, statsrevisorerne burde have vendt sig endnu skarpere imod det, end de har gjort. Det, der er mere uforståeligt, er, at fremgangsmåden har været accepteret i så lang tid i regeringen af de forskellige ministre, også i Justitsministeriet.

Jeg vil godt ind på den betragtning, også hr. Ole Espersen var inde på. Nogle mener, Folketinget har et medansvar her, fordi Folketinget ikke har gjort mere værvl. Men forholdet er jo det, at Folketinget gang på gang er blevet forsikret om, at grundloven blev overholdt, og at regeringen fulgte de principper, der fremgår af § 43 i grundloven. Som tidligere folketingsmedlem og statsrevisor hr. Bernhard Baunsgaard skrev i Ekstra Bladet for nylig, har Folketinget ret til at gå ud fra, at regeringen sørger for, at love og adfærd er i overensstemmelse med grundloven. Det gælder så meget mere, når regeringen forsikrer Folketinget om, at det er tilfældet.

Jeg står her med et svar fra Finansministeriet til Skatte- og Afgiftsudvalget dateret 9. juni 1988, hvor finansministeren skriver:

»Hverken det nu ophævede eller det nye cirkulære« – det er budgetvejledning og sådan noget – »giver adgang til, som det anføres i spørgsmålet, at pålægge gebyrer, der helt åbenbart overstiger betaling for den erlagte ydelse.«

Der er altså ikke noget, der giver adgang til at pålægge gebyrer, der helt åbenbart overstiger betaling for den erlagte ydelse.

Svaret til Skatte- og Afgiftsudvalget var vedlagt et bilag, et brev fra den daværende justitsminister dateret 19. april 1988, hvori der bl.a. helt klart og tydeligt står:

»På den baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at en statslig myndighed efter grundlovens § 43 ikke uden særlig hjemmel i en lov kan opkræve betaling, der helt åbenbart overstiger betaling for den erlagte ydelse.«

Helt klart. Og hvad omfatter så betalingen for den erlagte ydelse? Det bliver der også gjort rede for i justitsministerens svar. Der tales om de direkte udgifter til løn og materialer, de indirekte udgifter til rejser, kontorhold osv. og de komplementære udgifter til pensioner, forrentning, afskrivning og den slags, lokaler osv. Så tales der ikke om mere. Der tales ikke om, at omfattende administrative grene hører med til de erlagte ydelser og dermed kunne indgå i betalingen.

Det er helt åbenbart, at Folketinget gang på gang er blevet forsikret om, at man fulgte den rigtige grundlovsmæssige praksis. Det er lige så åbenbart, at det har man ikke gjort. Det er det, Rigsrevisionen har afdækket, og det må vi komme tilbage til.

Jeg forstår godt, at mange mennesker er vrede. Jeg mener ikke, de, som statsministeren foreslår, skal gå til domstolene; jeg synes langt snarere, de burde klage til Ombudsmanden. Det er naturligvis deres egen sag, men jeg tror, det vil gå hurtigere. Det vil formodentlig føre til, at Folketingets Ombudsmand af egen drift vil tage sagen op, mens domstolsafgørelser kan tage meget, meget lang tid.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg synes, der er en enkelt ting, der må bringes på plads med det samme i forbindelse med hr. Gert Petersens tale. Hr. Gert Petersen siger, det er urimeligt, og det er uacceptabelt, at Folketinget ikke har været bekendt med gebyrerne, og nævner to specifikke eksempler, pas-sagen og kørekortgebyrerne.

Jeg vil nævne en enkelt sætning fra den betretning, vi i går fik fra statsrevisorerne, hvori der står, at statsrevisorerne finder anledning til at bemærke, at eksistensen og størrelsen af de økonomisk betydningsfulde gebyrer som hovedregel har været kendt af Folketinget.

Lad mig endnu mere specifikt og nøjagtigt med hensyn til passene og nummerpladerne sige, at Finansudvalget den 18. februar 1986 stillede et spørgsmål om dette og fik svar den 17. marts 1986. Heraf fremgik klart og tydeligt